І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 127. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го ЛИПНЯ 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 12, 1967 No. 127. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок, 11-го липня, 1967

В АМЕРИЦІ

ЗАПОВІДАЮТЬ МОЖЛИВІСТЬ ПЕРЕВІРКИ КОМПАНІЙ ЗАБЕЗПЕЧЕНЬ ВІД АВТОМОБІЛЬНИХ ВИПАДКІВ. Таку можливість заповів голова Палатної Юридичної Комісії конґресмен Емануел Селлер у зв'язку із численними зажаленнями від забезпечених на здогадну сваволю забезпеченевих компаній у визначуванні оплат за забезпечення, арбітрарні відклики забезпечення, затягування виплат забезпеченевих зобов'язань і подібне. Подібну акцію плянує зі свого боку відповідна Сенатська Комісія.

БРАЗИЛІЙЦІ НЕ БАЖАЮТЬ СОБІ АМЕРИКАНСЬКОЇ АТОМОВОЇ ДОПОМОГИ. Мова навіть не про атомову зброю, а тільки про доставу матеріялів і плянів для атомових реакторів для індустріяльної продукції атомової енерґії. Таку пропозицію видвигнув у Ріо де Женейро голова Комісії Атомової Енерґії З'єдинених Держав д-р Ґлен Т. Сіборґ. Загальна реакція бразилійської преси характеризується такими заголовками, як: „Бразилія не бажає стати атомовою колонією З'єднаних Держав".

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД У ВАШИНҐТОНІ ПЛЯНУЄ ПОШИРЕННЯ КОНТРОЛІ ПОВІТРЯНОГО РУХУ. Справа в тому, що подорожування літаками тепер збільшується на приблизно 10,000 осіб денно і повітряні лінії постійно збільшують кількість літаків, що вимагає і збільшеної руху в повітрі. Для цього потрібно більше фондів і їх вимагатиме від Конґресу Департамент Транспорту. До речі, кількість подорожних у повітрі зростає денно більше, ніж приріст населення, який тепер виносить пересічно 6,700 осіб денно.

ПЕРЕДБАЧАЮТЬ ПРОДОВЖЕННЯ МІҐРАЦІЇ ДО МІСТ. Крайова Асоціяція Плянування заповідає, що впродовж найближчих вісім років американські міста дальше „висушуватимуть" фармерські околиці, притягаючи фармерське населення можливостями кращих заробітків та іншими „атракціями". Асоціяція передбачає, що в 1975-му році 164 мільйони американців, отже 75% населення, житиме в 224 метрополітальних районах великих міст, з тим, що 60 відсотків усього населення житиме в 25 найбільших міських осередках.

37,000 АМЕРИКАНЦІВ ЗГОЛОСИЛИСЬ ДО СЛУЖБИ У „ВНУТРІШНЬОМУ КОРПУСІ МИРУ". Організація називається „ВІСТА", що складається із початкових літер назви „Волунтірс Ін Сервіс Ту Амеріка" і вона має те саме завдання в Америці, що його виконує Корпус Миру в закордонних країнах: добровільно впродовж одного року допомагати біднішим „стати на ноги".

ОДИН МІЛЬЙОН АВТ ВІДКЛИКАНО ПІСЛЯ ВВЕДЕННЯ ЗАКОНУ ПРО БЕЗПЕКУ. Про це повідомила Конґрес Федеральна Адміністрація Шляхів (Гайвейс), додаючи, що крім одного мільйона американських авт, відкликано також 89,000 імпортованих закордонних. Ці авта відкликали їхні продуценти на те, щоб поправити недостачі відповідно до вимог нового закону. Відсотково (34%) найбільше авт відкликано через недостаточні гамульці. Після направи недомагань, авта віддано назад до вжитку тим, що їх купили.

У СВІТІ

ПРОДОВЖУЮТЬСЯ ЗАВОРУШЕННЯ В ГОНҐ КОНҐУ. До В'єтнаму, Середнього Сходу, Африки та „запальних пунктів" в інших частинах світу уже деякий час тому долучився і Гонґ Конґ, британська колонія, в якій комуністи влаштовують демонстрації. В неділю, 8-го липня, знову прийшло до сутички між комуністичними демонстрантами і британською поліцією, при чому трьох демонстрантів і один поліцай були вбиті. На мурах міста появились заклики: „Визволяйте Гонґ Конґ!"

МІЖНАРОДНА СИТУАЦІЯ „ДУЖЕ ТЯЖКА" і її НЕ МОЖУТЬ РОЗВ'ЯЗАТИ ЗДА ІЗ СССР — заявив совєтський прем'єр Косиґін в інтерв'ю з кореспондентом державної французької телевізійно-радієвої організації. З очевидною думкою приподобатись французькому президентові де Ґоллеві, Косиґін твердив, що світової ситуації не можна розв'яззвати домовленням між двома великодержавами, але її можуть полагодити всі країни спільно на форумі Об'єднаних націй.

БЕЛЬҐІЙЦІ НЕ БАЧАТЬ НЕБЕЗПЕКИ ДЛЯ БІЛИХ У КОНҐО — вважає бельґійське міністерство закордонних справ на підставі звідомлень про характер і перебіг теперішніх внутрішніх заворушень в тій африканській країні. В Конґо живе ще 50,000 бельґійців. В теперішніх заворушеннях згинуло досі сім бельґійців і двох греків, яких розстріляно, мабуть, за те, що не послухали закону про поліційну годину для білих.

ВЕЛИКИЙ БУРЕВІЙ ПРОНІССЯ НАД ПІВДЕННОЮ ЯПОНІЄЮ, інформують з Токіо. Жертвою цього стихійного нещастя впало 191 японець убитими, 395 покаліченими та 156, які пропали без вісті.

ГРЕЦЬКИЙ УРЯД ВИКЛЮЧИВ З МУЗИЧНОГО ФЕСТИВАЛЮ ТРИ П'ЄСИ ЧЕРЕЗ КОМПОЗИТОРА-КОМУНІСТА. Раніше в закордонній пресі були появились вістки і коментарі із засудом за те, що теперішнє військове правління Греції ніби-то виключило із музичного фестивалю цього літа багато клясичних трагедій. В урядовому повідомленні сказано, що виключено тільки три: Евріпідеса „Фенікійську жінку", „Троянську Жінку" і Софоклевого „Аякса" тому, бо музичне тло для цих драм скомпонував комуніст Мікіс Теодоракіс.

„НЕХАЙ ЖИВЕ КАРДИНАЛ РОБІТНИК!"—кричали унісоном 10,000 поляків у Кракові, вийшовши на зустріч і привітання новоінстальованого в Римі другого польського кардинала Кароля Войтили. Привітання нового кардинала після його повороту з інсталяційних урочистостей в Римі відбулося у катедрі на Вавелю, де колись коронувались польські королі. Новий кардинал був колись капеляном для фабричних робітників.

"ЗАКОННИЙ КОМПЮТЕР" У ЖЕНЕВІ МАТИМЕ І ПОКАЗУВАТИМЕ ВСІ ЗАКОНИ СВІТУ. Таке чудо заповів вашинґтонський адвокат Чарлз Райн у Женеві напередодні Третьої Світової Конференції за світовий мир через право, що почала свої наради в понеділок, 10-го липня. Райн заявив: „Ми зберемо все право в світі в один компютер якраз тут, у Женеві". В конференції бере участь 1,600 провідних правників світу. Заповіджений компютер мав би за потисненням „ґудзика" показувати: статутовий закон кожної країни світу; індекс усіх рішень верховних судів усіх країн та тексти всіх міжнародних договорів.

МЕКНАМАРА КОНФЕРУВАВ З ПРОВІДНИКАМИ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ, ОЦІНЮЄ ОПТИМІСТИЧНО МІЛІТАРНУ СИТУАЦІЮ

Сайґон. — Відбувши наради з представниками командування збройних сил ЗДА у Південному В'єтнамі, секретар оборони ЗДА Роберт С. МекНамара конферував також з провідниками південнов'єтнамського військового режиму: головою держави ген. Нґуєном Ван Тіє, прем'єром Нґуєном Као Кі та міністром оборони Південного В'єтнаму Као Ван Вієном. Розмови стосувалися військової ситуації у В'єтнамі. Згідно з повідомленнями кореспондентів МекННамара мав висловити в цих розмовах своє незадоволення з неефективности мілітарної участи збройних сил Південного В'єтнаму у військових операціях і з заходів заініційованих у зв'язку з програмою відбудови й замирення сільських районів. Після інспекції теренів військових операцій та розмов з представниками американського командування МекНамара оцінює ситуацію в Південному В'єтнамі досить оптимістично. Він зокрема не вірить у видатне збільшення мілітарної участи Північного В'єтнаму у воєнних діях в Південному В'єтнамі, що передбачувала військова розвідка, повідомляючи, що з Північного В'єтнаму проникає на територію Південного В'єтнаму кожного місяця приблизно по яких 7 000 вояків і що приготовляються для перекинення туди ж три нові північнов'єтнамські дивізії. Провідники Південного В'єтнаму поінформували МекНамару, що комуністи втратили в цьому році яких 6 000 людей убитими і що загальна кількість комуністичних збройних сил у Південному В'єтнамі становить яких 296 000 вояків.

Секретар оборони Роберт МекНамара (зліва), разом з головним командантом американських збройних сил ген. Віліямом Вестморлендом, студіюють мапу в гелікоптері, літаючи ним понад т. зв. здемілітаризованою зоною між Північним і Південним В'єтнамом, що є головним бастіоном комуністів.

Вашинґтон відновляє заходи для контакту з Червоним Китаєм

Вашинґтон. — Останні події, відвідини і зустрічі у Вашинґтоні вказують виразно на те, що президент Джансон пробує знайти нові можливості якогось порозуміння з червоним Китаєм, щоб довести до відпруження теперішньої міжнародної ситуації. Загально вважається, що справа червоного Китаю була предметом розмови між президентом Джансоном і совєтським прем'єром Косиґіним у Ґласборо в Ню Джерзі, але Косиґін мав виявити ще менше надії на будь-який вплив на Китай, ніж її має президент Джансон. Нові заходи ЗДА в цій справі замітні зокрема від того часу, як червоний Китай перевів успішну пробу з вибухом власної атомової бомби й Америка, мабуть, бажала б якогось порозуміння з червоними володарями Китаю власне в справі обмеження і контролі атомової зброї. Крім того, що у Варшаві продовжуються вже від давна відомі зустрічі і розмови між червонокитайським і американським амбасадорами, президент Джансон мав тепер ще використати відвідини у Вашинґтоні румунського прем'єра Маврера, щоб через нього передати до Пейпінґу вістку про американське бажання якогось наладнання зв'язку з червоним Китаєм, зокрема в справі атомової зброї, як також у справі затяжного конфлікту у В'єтнамі.

В Каїро відбувається зустріч провідників арабських держав

Каїро, Єгипет. — В понеділок 10-го липня ц. р. тут почалася конференція провідників арабських країн. У конференції беруть участь крім президента Об'єднаної Арабської Республіки Нассера ще король Йорданії Гуссейн, який прибув з Амману, та президент Альжиру Гуарі Бумедієн. Політичні кола думали, що прибудуть до Каїро і візьмуть участь в конференції також президент Іраку Абдель Рагман Аріф і президент Сирії Нуреддін ель-Аттассі, в останній хвилині таку можливість заперечено. Поїде до Дамаску, для розмов з представниками сирійського уряду президент Альжиру Бумедієн. На кілька годин перед прибуттям короля Гуссейна до Каїро, де вітав його урочисто президент ОАР Нассер, до портів ОАР Александрії і Порт Саіду „завітала" з „дружніми відвідинами" ескадра із 12 совєтських кораблів, в тому трьох із керованими ракетами. Порт Саід, розташований на північному кінці Суезького Каналу, був недавно ціллю ізраїльської летунської атаки. Командує совєтською фльотою контр-адмірал Ігор С. Молодцев. Під час розмов Нассера з королем Гуссейном та президентом Бумедієном має бути обговорена пропозиція Об'єднаних Націй в справі стаціонування обсерваторів ОН по обох боках перемирної лінії здовж Суезького Каналу.

Єгипет готовий прийняти обсерваторів ОН

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — Уряд Об'єднаної Арабської Республіки повідомив генерального секретаря ОН У Танта про свою згоду на допущення обсерваторів ОН на обидві сторони лінії перемир'я між Ізраїлем і Єгиптом вздовж Суезького Каналу. Про це рішення уряду О.А.Р. сповістив У Танта в понеділок 10 липня ц. р. Мохаммед Авад ель-Коні, керівник арабської делеґації до ОН. Репрезентант Ізраїлю Ґідеон Рафаель передав також відповідь свого уряду в справі обсерваторів, але зміст її був початково невідомий. Тільки згодом повідомлено, що Ізраїль погоджується також.

Сенатори критикують висилку транспортових літаків до Конґа

Вашинґтон. — Справа висилки трьох американських транспортових літаків до Конґа на допомогу урядові в поборюванні керованого білими наємниками повстання викликала в понеділок, 10-го липня, гостру критику в Сенаті, як з боку демократичних, так і республіканських сенаторів. Сенатори засуджували рішення уряду в цій справі, називаючи висилки літаків та персоналу для їх обслуги „неморальною інтервенцією", що може довести до „другого В'єтнаму". Кілька годин після тих критичних завваг в Сенаті державний секретар Д. Раск заповів, що у вівторок, 11-го липня, він зустрінеться з членами відповідних Сенатських Комісій для обговорення справ Конґа.

ІНСТАЛЯЦІЯ НОВОЇ ДРУКАРСЬКОЇ ПРЕСИ ТА НЕОБХІДНИЙ РЕМОНТ ПРИМІЩЕНЬ ПРИПИНЯТЬ ПОЯВУ „СВОБОДИ" НА ОДИН ТИЖДЕНЬ

У наступному робочому тижні, що починається в понеділок 17-го липня і кінчається в суботу 22-го липня, щоденник „Свобода" не буде появлятись. Не появиться також і одне число англомовного „Українського Тижневика". На це склались дві головні причини: інсталяція новозакупленої книжкової друкарської преси і необхідність ремонту приміщень видавництва, що дуже комплікувало б нормальну появу щоденника. Згідно з рішенням Головного Уряду УНСоюзу на останніх річних нарадах в травні ц. р., для друкарні „Свободи" закуплено коштом кругло 22 тисяч долярів нову книжкову друкарську пресу марки „Гайдельберґ", що належить до наймодерніших на ринку. Вона буде заінстальована на місці дотеперішньої преси марки „Премєр", що — як жартували друкарі — „могла пам'ятати ще о. Грушку". Інсталяція нової машини та її „пущення в рух" вимагає п'ять днів часу. В цьому ж часі буде переведений і вже дуже потрібний ремонт деяких приміщень видавництва. Однотижнева перерва буде тільки в публікації щоденника і одного числа тижневика, а не в тяглості друкованих матеріялів. Також „заощаджений" папір буде використаний друком ряду дальших чисел щоденника в збільшеному об'ємі. Всі важливіші вісті за — коли мова про публікацію „Свободи"—„порожній тиждень" будуть подані сумарично в дальших числах. Це зокрема відноситься до відзначувань нашими громадянами Тижня Поневолених Націй, який припадає саме тоді, як „Свобода" не буде появлятись. У дальших числах будуть надруковані також усі залеглі оголошення. Під час однотижневої перерви в публікації „Свободи" її бюра як і Головна Канцелярія УНСоюзу будуть відкриті нормально і будуть полагоджувати всі біжучі справи, за виїмком — очевидно — публікацій газети. Останнє число „Свободи" перед перервою появиться разом з англомовним „Українським Тижневиком" з датою суботи, 15-го липня, а чергове число, після перерви, друкуватиметься в понеділок, 24-го липня, з датою вівтірка, 25-го липня.

Механіки розбирають стару книжкову пресу в друкарні „Свободи", як друкар Теодор Гіль та керівник друкарні Анатоль Домарацький (другий і третій зліва в другому ряді) приглядаються складній роботі.

Тим часом, під будинок „Свободи" заїхав уже великий вантажний автомобіль із скринями, що в них є частини новозакупленої преси фірми „Гайдельберґ", які вивантажено та які тепер мають бути змонтовані на призначеному місці в друкарні.

Католики і православні вимагають уміжнароднення святих місць в Єрусалимі

Едіпос, Греція. — Примас Грецької Православної Церкви Архиєпископ Ієронімос Котсоніс заявив минулого тижня, що він готовий підтримати кожну акцію, скеровану на підпорядкування міжнародній контролі святих для християн місць в Єрусалимі. Таку саму заяву склав Архиєпископ Ієковос, голова Греко-Православної Церкви в Північній і Південній Америці. Голова Католицької Церкви, Папа Павло VI, вже раніше висловився в користь такої розв'язки для Єрусалиму і минулого тижня вів інтенсивну дипломатичну акцію в цій справі. Ватикан обстоював потребу міжнародної контролі для святих місць в Єрусалимі від часу створення Ізраїльської Держави в 1948-му році. Ізраїльський прем'єр Леві Ешколь минулої п'ятниці, 7-го липня, публічно заявив, що він не має нічого проти християнської контролі над святими місцями. „Ми не маємо ніякої потреби ані інтересу у власності святих місць, які не є нашими" — заявив прем'єр Ешколь.

Королева Єлисавета мала розмову зі сенатором Юзиком

Оттава. (Н. Н.) У часі святкувань 100-річчя Конфедерації Канади, Королева Елисавета II і князь Филип взяли урочисту участь у різних імпрезах у столиці Оттаві. Дня першого липня перед полуднем парлямент Канади відбув святочну сесію на широкій площі перед парляментом, в якій спікери обох палат привітали королеву й вона виголосила святочну промову в англійській й французькій мовах. Опісля пополудні було прийняття на площі генерального губернатора Канади, Роланда Міченера. Королева й Князь особисто віталися з членами кабінету міністрів і з кожним сенатором і послом та їх дружинами, стискаючи руку кожного по черзі. Королевська пара мала цікаву й прихильну розмову зі сенатором Павлом Юзиком й його дружиною Марією. Питалися якого походження прізвище. Довідавшись, що українське, князь Пилип поставив кілька питань про українців Канади й їх вклад. Обом імпонувало, що українці зробили такий великий поступ за 75 років. Дуже цікавило їх, що український сенатор і його дружина роджені в Канаді й, що їх батьки прибули сюди около 60 років тому. Здивувало їх, що 80 відсотків українського громадянства роджені в цій країні й що велика частина поселилася перед першою світовою війною як фармери. Королева Елисавета й князь Филип тоді зрозуміли, чому українці Канади ввійшли в кожну галузь економічного, суспільного, культурного, мілітарного й політичного життя й здобули 79 парляментаристів, провінційних і федеральних.

Українці взяли участь у святкуванні 100-річчя Канади в провінції Онтаріо

Кичинер, Онт. — Тежневик „Наша Мета" з 1 липня повідомив про участь різних етнічних груп у відзначуванні 100-річчя канадійської державности в провінції Онтаріо. Посадники міст Кичинер і Ватерльо проголосили спільно „Етнічний Тиждень". В часі того тижня було прикрашено вистави крамниць і вікна домів народніми емблемами і різними експонатами мистецтва етнічних груп, відбувались мистецькі хорові і танцювальні виступи 32 етнічних груп у „Вікторія Парку" у Кичener. Водночас танцювальні ансамблі етнічних груп виконували свої виступи і пописи на різних міських площах і в парках.

Кульмінаційною точкою цього етнічного тижня на честь сторіччя Канади була велика маніфестація учасників у кольоритних своїх народніх строях у суботу, 1-го липня, а в год. 8 вечора в „Меморіял авдиторії" у Киченер — великий фестиваль пісні і танку етнічних груп із виступом хорів, танцювальних груп, солістів і музиків, в числі около 600 осіб, в тому й українців.

Лігай Веллі готується до Тижня Поневолених Націй

Аллентавн, Па. (І. Стасів) — Заходами Відділу УККА, Лігай Веллі, відбудеться тут в неділю 23-го липня ц. р., о год. 3-ій пополудні, по головній вул. Гамілтон — політична маніфестація, для якої зорганізовано велику моторкаду. Моторкада зупиниться під Сити Гол, де буде промовляти посадник міста Аллентавну Рей Б. Брейсі, який підписав Проклямацію, проголошуючи час від 17-23 липня ТИЖНЕМ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ В Лігай Веллі. Ця сама моторкада буде демонструвати в цей сам день о год 4-ій пополудні в місті Бетлегемі, а згодом о год. 5-ій переїде до Істону, де закінчить маніфестацію.

Тому, що це буде перша маніфестація в цих околицях, Відділ УККА надіється, що українська громада Лігай Веллі буде іспитом нашого зусилля для підтвердження, що наші брати й сестри у поневоленій Україні живуть під тиском московського червоного імперіялізму й колоніялізму і багато інших поневолених народів,які змагаються за власну самобутність на своїй землі.

Мґр. З. Івасиків найменований на асистента скарбника банку

Ню Йорк. — З важністю від 1-го липня ц. р. мґр. Зенон Івасиків був найменований на урядовця банку Маріян Мідленд Ґрейс, одержав титул асистента кредитового урядовця, що є рівнозначно з титулом асистента скарбника в інших банках. Свою банкову кар'єру розпочав п. Івасиків в 1958 р. в Ґрейс Нешенел Бенк, який в 1965 р. получився з Мерін Мідленд. Новий злучений банк є сьомий щодо величини поміж комерційними банками в Ню Йорку. Мґр Івасиків, який здобув диплом маґістра міжнародньої торгівлі в Ню-Йоркському Університеті в 1961 р. і який володіє декількома чужими мовами, працював у міжнародному та кредитовому відділах до квітня 1965 р., коли став асистентом віце-президента, відвічального за фінансові операції в цілій Латинській Америці. Згадати б, що мґр. Івасиків є членом 194 Відділу Народного Союзу та живо цікавиться громадським життям, а головно справами виховання дітвори. Він заснував та очолює Школу Українознавства в Джамейці, Н. И., а також є прихильником і пропаґатором пластової ідеї.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Ситі і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Скажімо своє слово

В Америці, у цій благословенній бо вільній країні, кожний громадянин має голос, але далеко не всі користуються цим великим правом і привілеєм. Очевидно, нас цікавить насамперед чи, як і наскільки використовують це право громадяни українського роду.

Справа в тому, що право голосу далеко не вичерпується самим голосуванням за кандидатів місцевих, стейтових і федеральних урядовців, хоч і як це важливе. Головне, щоб ми, вибравши президента, сенатора чи губернатора, ще й постійно з'ясовували їм наше становище в різних важливих внутрішніх і міжнародних справах, щоб ми казали їм, доводили до їнього відому те, що ми в їхній політиці й діяльності апробуємо, а що вважаємо за суперечне чи й шкідливе для Америки та американського народу. Кожний виборний урядовець, від президента країни починаючи, а на найнижчому місцевому урядовцеві кінчаючи, рахується, бо мусить рахуватися з опінією своїх виборців.

Тим часом, нашим правом, привілеєм та навіть обов'язком висловлювати свою опінію ми користуємось відносно мало. Скільки є між нами таких громадян, що постійно слідкують за працею Конґресу у Вашинґтоні чи стейтових леґіслятур та висловлюють свою опінію? Скільки є між нами таких, що постійно пишуть листи чи посилають телеграми до своїх законодавців, апробуючи одну акцію, а відкидаючи іншу? Мамуть дуже мало. Ще в таких справах, які безпосередньо відносяться чи мають зв'язок з українськими акціями — як це було з пам'ятником Шевченкові у Вашинґтоні чи тепер з проєктом випуску Шевченківської поштової марки, ми спроможемось на дещо ширшу акцію писання листів чи висилки телеграм, але в інших справах, як війна у В'єтнамі, допомога сателітам Москви, податки, молитви в школах, федеральна допомога парафіяльним школам і подібне — щоб назвати тільки дещо — величезна більшість наших громадян цілком на них не реаґує. Ми добровільно резиґнуємо з найбільшого права і привілею та рівночасно занедбуємо наш обов'язок, бо не тільки нашим голосуванням і нашими постійними голосами у важливих справах ми можемо вдержати „демократію в дії", можемо активно причинитись до того, щоб — за словами Лінкольна — влада народу, через нарід і для народу не зникла із землі.

Про ці справи треба пам'ятати зокрема тепер, перед новими президентськими виборами в наступному році. Тепер, за рік перед цими виборами, до наших голосів і нашої опінії прислуховуються із збільшеною увагою. Найближчу нагоду, щоб ми сказали своє слово, дає нам уже недалекий Тиждень Поневолених Націй. Наша українська група чи не найбільше причинилася до схвалення цього Тижня, голова нашого Українського Конґресового Комітету Америки, проф. Лев Добрянський, був автором резолюції про цей Тиждень, що має також і своїх суперників. Як же тепер ми виглядали б, коли б у відзначуванні важливого Тижня брали участь тільки одиниці!

Окремі наші громади вже поробили заходи і дбайливо готуються до відповідного відзначення Тижня Поневолених Націй. Важливе, щоб у цій акції брали участь не тільки окремі, але всі наші громади, і не тільки поодинокі, але всі наші громадяни. Цим ми скажемо своє слово, яке почують і у Вашинґтоні, і в Москві, і в Києві та в столицях інших поневолених Москвою країн.

Чотири мільйони

Наобіцявши в переддень 50-річчя большевицького перевороту „значно покращити" економічний стан населення СССР, Москва не пропускає жадної нагоди, щоб змусити оте „ощасливлюване" обіцянками населення ще більш інтенсивно працювати. До різних „суботників", „недільників", ударних „вечірніх годин", „будов на громадських заводах" тощо залучено вже і дітей.

Саме в цих днях у Києві відбувається 4-ий „піонерський злет", на який прибули 2 200 дітей - „піонерів" з усіх сторін України та багато тисяч з Росії, Білоруси, Польщі, Чехо-Словаччини . . . Ті 2 200 піонерів репрезентують на злеті 4 000 000 дітей, об'єднаних у так зв. Піонерській Організації України, що носить ім'я Леніна, який особисто послав полчища Муровйова на боротьбу проти вільної Української Народної Республіки. Нагоду нового злету піонерів використали київські урядові маріонетки для того, щоб впродовж року отi чотири мільйони активніше працювали, давали прибуток державі, привчались до „соціялістичного змагання". Легко уявити розміри і наслідки експлуатації дитячої праці в УССР, коли подумати, що за останні три роки, як повідомила „Молодь України" з 5 липня, піонери тільки безкоштовно і добровільно зібрали для держави „135 тонн кольорових металів і 68 тонн чорного металю" — лише в самому місті Донецьку! Скільки довелося б „диктатурі пролетаріяту" заплатити навіть за мізерними совєтськими ставками працівникам, коли б на Одещині були наняті робочі сили для того, щоб насадити десятки тисяч дерев, „упорядкувати території автобусних станцій, розбити квітники, сквери, зробити лавки, навіси"!.. Діти-піонери лише на Житомирщині „на честь 50-річчя жовтневої революції посадили 270 000 дерев, заснували 15 парків, 37 алей імени 50-річчя жовтня" . . . у чому їм, звичайно, допомагали старші комсомольці — також безкоштовно.

Совєтська, імперсько - російська окупантська влада сполучує в Україні та в інших поневолених країнах економічну експлуатацію дітей з духовою, моральною експлуатацією — відгороджуванням дітей від батьків, антирелігійною пропаґандою, вбиванням українським дітям поняття, що Москва це столиця „нашої батьківщини" . . .

Така вона, доля чотирьох мільйонів дітей в Україні — дітей без дитинства.

Марія Дейко

СЛОВО — ТИ НАША ЄДИНАЯ ЗБРОЯ!

Минають роки, десятки років нашого перебування на еміґрації, і дедалі яснішим стає, як швидко ми губимо для нації наших дітей, нашу зміну. Вже тепер українська мова є другою мовою наших дітей і молоді. Їм далеко зручніша й приємніша до вжитку мова країни, в якій вони живуть.

І ми знову вертаємося до проблеми, яка тривожить нашу національну свідомість, нашу педагогічну думку: як запобігти лихові в цю одинадцяту годину? Бо досі ми, як струсі в обличчі небезпеки, ховали голову в пісок, заколисуючи себе арґументами, які ще ніколи нікого не врятували в небезпечній ситуації. З властивою українцям пошаною до традиції, наші педагоги вчили дітей - еміґрантів за методами, випробуваними в умовах Рідного Краю, а укладачі читанок брали собі за зразок старокраєві читанки.

Найвищий час внести необхідні корективи: укладати не читанки - хрестоматії, а читанки - підручники і вчити за тими підручниками відповідно до модерних методів викладання другої мови. Неприємно називати нашу дорогу і прегарну українську мову другою, але факти — річ уперта. Треба, нарешті, подивитися правді у вічі.

У світлі сказаного мусимо приглянутися до складових частин мови: лексики, фонетики, граматики — і визначити питому вагу кожної з них у мові. Незаперечним є, що основною частиною, базою кожної мови є лексика. Слово — це найголовніша, найістотніша частина мови. Без слова немає мови. Можна якось порозумітися, не знаючи граматики: речення будуть невірно побудовані, слова в них неузгоджені, але думку людини вони віддадуть. Можна мати недосконалу вимову, але й у цьому випадку все ж таки можна зрозуміти висловлену думку. Але без слова, написаного чи вимовленого, мови немає. Без слів людина може дільки мімікою та жестами скомунікуватися з людьми, і це надзвичайно недосконалий спосіб комунікації. Надзвичайна, абсолютно незамінна важливість лексики в мові незаперечна! Слово — це ключ до мови. Це наша єдина зброя у боротьбі за душу української дитини в умовах еміґрації. Не випускаймо цієї зброї з рук!

Отже, вивченню слів, збагаченню й побільшенню мізерного лексикону наших українських дітей мусимо приділити якнайпильнішу увагу, віддати їй пріоритет над іншими сторонами нашої педагогічної діяльности.

У зв'язку з цим, пам'ятаючи мудрий вислів нашого прозірливця й учителя Т. Шевченка „І чужому научайтесь...", маємо шукати помочі й поради у народів, які на початку цього століття продумали й виробили методи успішного викладання другої мови в чужому оточенні. Англійці й французи висунули ряд видатних методистів: англійці — Палмера й Гуена, а французи — Берліца. Вони досконало розробили методику викладання своєї мови чужинцям і, заклавши в своїх колоніях широку мережу дослідних шкіл, перевірили й удосконалили свої методи на практиці.

Ці педагоги - методисти опрацювали низку методичних заложень, якими вчителі мусять керуватися у викладанні другої мови, і цілу систему різних мовних вправ. Більшість цих методичних засад у них є спільними. Але в питанні лексики, і саме в способі подавати нову лексику учням, вони пішли різними дорогами і кардинально розійшлися в питанні вжитку в процесі викладання іншої, ліпше знаної учням мови, ніж та, якої їх вчать.

Берліц стояв на засаді беззастережної заборони вживати під час науки іншої мови, ніж та, яка викладається, і подавати слова учням способами показу, демонстрації, ілюстрації, тлумачення.

Англійці Палмер і Гуен вважали за конечне вдаватися по допомогу до краще знаної учням мови і перекладати на неї, в разі потреби, тяжкі до пояснення й ілюстрації слова й мовні звороти.

Довголітня педагогічна практика показала, що метода Берліца має деякі поважні дефекти, і тепер вона мало вживається. Метода ж Палмера - Гуена широко застосовується, поліпшується, доповнюється.

На неї й нам треба орієнтуватися в еміґраційних умовах і застосовувати в наших школах її основні постуляти.

Дуже важливим для нас є визначити ролю і способи вжитку допоміжньої, в даному випадку англійської, мови в процесі викладання української мови, бо діти наші знають її далеко ліпше, ніж українську.

З преси довідуємося, що Манітобський та Брендонський університети в Канаді „надали українській мові рівноправність з іншими мовами, тобто французькою, в новому університетському календарному 1967/1968 році" („Вільна Думка" з 21 травня 1967 р., Австралія). А з Англії пишуть, що там уже три роки тому уряд дозволив складати іспити на Дженерал Сертіфікейт оф Едюкейшен з української мови. Умови цього матрикуляційного іспиту досить тяжкі: абсольвенти мають написати переклад з української мови на англійську і другий переклад з англійської мови на українську, а крім того — твір українською мовою на тему, визначену іспитовою комісією. Якщо так, то Українські Педагогічні Ради цих країн мали б взяти до уваги ці повідомлення і зробити з них висновки.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ПРО ДОЛЮ НАЩАДКІВ ГЕТЬМАНА БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Кореспондент київської „Молоді України" відвідав у травні ц. р. одного з нащадків великого українського гетьмана Богдана Хмельницького. Офіційна совєтська преса та псевдоісторична наука терплять гетьмана Б. Хмельницького лише за Переяславський договір, базуючись на якому Москва і нині нібито формально - правно тримає Україну в своєму „посіданні". Та ж сама Москва за царських часів роками не давала дозволу поставити Б. Хмельницькому пам'ятника в Києві, зволікала його будування; за совєтської влади в різних роках по-різному відносилась до дій гетьмана: то він був „виразником багатих слоїв" і тому „ворогом українського народу", то ставав „великим дипломатом" і вояком... Без сумніву, Богдан Хміль, як звали з любов'ю в народі Гетьмана, був українським патріотом, і лише нещасливі обставини затяжної, вичерпуючої всі сили війни з Польщею змусили його на „переяславський крок", за який не пошкодував „п'яного Богдана" і Тарас Шевченко.

Дійсно, цікаво, що ж сталося з нащадками гетьмана? Загально знаємо про його сина Юрася, який нічим не вдався в свого видатного батька. Та ось кореспондент з Києва вирішив відвідати одного з нащадків роду Хмельницьких. Почав розшукувати і знайшов... у Москві. „Молодь України" з 12 травня повідомляла:

„Цими весняними днями я гостював у Бориса Михайловича Філіпова, нащадка уславленого гетьмана України Богдана Хмельницького, директора Центрального будинку літераторів у Москві. Господар зустрів мене привітно. Він розповів, що батько його народився в селі Окнине, Звенигородського повіту, Київської губернії, в невеличкому мастку свого діда Л. С. Васильківського, який походив із старовинного українського роду Хмельницьких. Прямий нащадок Богдана Хмельницького, Лаврентій Степанович усе життя прослужив у російській армії. Відзначився у вітчизняній війні 1812 року і за взяття Парижа був нагороджений золотою шпагою з написом „За хоробрість". У Парижі одружився з француженкою Пенан, з якою поїхав на Україну. Тут Лаврентій Степанович зустрічався і товаришував з колишнім однополчанином — відомим Каразіним — засновником Харківського університету. Василь Назарович Каразін за своє вільнодумство був ув'язнений до Шліссельбурзької фортеці, а потім відбував заслання у родовому мастку. Дочка Васильківського Ганна була передовою для свого часу жінкою. Вона вийшла заміж за сина нотаріуса з Миколаєва — М. О. Філіпова. У 1858 році в них народився син Михайло Михайлович Філіпов, який пізніше стає математиком, філософом, природознавцем, економістом, соціологом і відомим публіцистом..."

Як часто буває з „славних прадідів великих" поганими нащадками, Михайло Філіпов, з роду Хмельницьких, був не тільки науковцим, а й завзятим пропаґандистом... марксизму! Закінчивши з великим успіхом фізико - математичний факультет Петербурзького університету, екстерном, провівши два роки в різних країнах Західньої Европи, М. Філіпов набрався там „марксистського духу":

„Виходить його двотомна праця „Філософія дійсності", в якій чимало сторінок присвячено великому вченню Маркса і Енґельса. Надрукована робота „Доля російської філософії" і перший том історії філософії від стародавніх часів. З'являється книга „Дев'ятнадцяте століття" під загальною редакцією М. М. Філіпова. У книзі — 300 портретів видатних діячів минулого століття. Особливу увагу звернено на основоположників наукового комунізму — Маркса і Енгельса. Вчений-матеріяліст різко виступає проти тих, хто перекручував економічне вчення Маркса, викладене в „Капіталі".

Але навіть і в такого, зросійщеного і змарксищеного нащадка гетьмана Богдана Хмельницького, десь у глибу свідомости жевріла свідомість походження з українського роду. Інакше годі пояснити те, що Михайло Філіпов написав російською мовою повість під назвою „Остап" — букіністична рідкість у наш час. Той твір був своєрідною відповіддю на антиукраїнські місця в творах Генріха Сєнкевіча, що стверджує і „Молодь України":

„Поштовхом до написання книги була глибока невдоволеність романами Сенкевича, який упереджено й необ'єктивно зображував українських козаків та їхнього гетьмана Хмельницького".

У 1903 р. М. Філіпова знайшли мертвим біля столу, заваленого різними ретортами, кольбами, пробівками...

Борис М. Філіпов розповів також, що його рідна сестра Любов у 1917 р. „вступила в партію большевиків і трагічно загинула в боротьбі з ворогами радянської влади", а старший брат Леонід був учасником большевицької революції та вже тоді писав „комуністичні вірші"...

Найцікавіше, можливо, в цій похмурій розповіді, до якого ж висновку приходить кореспондент „Молоді України"? Висновок такий, що краще його й не читати, але передрукуємо з журналістичного обов'язку:

„Ось яким славним шляхом крокували нащадки Богдана Хмельницького, справжні сини народу, мужні, самовіддані люди".

(л. п.)

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

Олена Василева

ПРОЩАННЯ З МАТІР'Ю

(Зі спогадів)

Лікар попередив, що стан хворої критичний. По операції триває гарячка, і ніякі заходи не можуть збити ту високу температуру.

Чоловік, і без цього офіційного попередження, відчував, що дружина його на краю загибелі. Хіба він не бачив, що гарячка палила її вогнем... Йому дали особливу перепустку, як звичайно дають, коли згасає надія на одужання пацієнта. Щодня після праці забігав до лікарні. Пропасниця не вщухала, жінка майже не розмовляла... промовляли запалені, виразні в своїй скорботі, великі, мов тернини, очі хворої.

Коли чоловік приходив, у неї було завжди одне запитання:

— Як там діти?

— Вони здорові, все гаразд, — завжди відповідав чоловік, — не турбуйся.

А де ж там могло бути гаразд?

Цілий день був на роботі, а діти були самі. Найстаршій було вісім років, хлопчикові — шість, а наймешній дитині нещодавно минуло два роки. Дівчина бігала по хліб ,вистоювала черги, прибирала в хаті, варила, а старший хлопець доглядав малого, якого треба було ввесь час пильнувати, — був сповнений невгамовної енерґії.

Коли був на праці, раз-у-раз ввижалась йому дружина, потерпав на саму лише думку, що по роботі вже не побачить її... Брала його також і турбота за дітей, що залишались напризволяще. Думав, чи заховає Наталочка сірники від хлопчаків, чи догляне Данилко малого, де нишпорить Юрчик, він же як вогонь...

З роботи йшов до дружини, і при вході до лікарні спинявся, затримувався, не наважуючись увійти. Понура безнадія огортала його чимдужче.

Так було й останньої суботи; його брав розпач, одна лише думка кружляла: чи доживе дружина до завтрішнього дня, коли він приведе до неї дітей... на останнє прощай...

Була рання весна ,та в неділю день видався хмарний, сірий, овіяний якоюсь безнадійністю, немов скорбів разом із батьком

— Тихенько, діти, не розмовляйте голосно, ось і лікарня, де наша мама лежить, — звернувся батько до дітей, і в його голосі прозвучали тривога й приглушений біль.

У роздягальні зняли верхнє вбрання, одягли білі халати, і почали підніматись по сходах на другий поверх. На порозі великої палати батько спинився, тривожно поглянув ліворуч. Так, дружина була там... є

— Ось сюди, діти! Бачите ліжко, он там наша матуся лежить.

Приголомшені незвичайною обстановою, діти поглянули навколо, і стали, як укопані, на порозі. Так їхня мама тут... серед чужих людей лежить на великому високому ліжку...

Мати, виснажена гарячкою, лежала нерухомо на спині, на схудлому обличчі безнадійний смуток, уста смажні.

Батько взяв малого за руку.

— Ось сюди, Наталочко, Данилко! Хіба не бачите мами?

І діти рушили, підбігли до ліжка, стали в головах у матері біля маленької білої шафки, навперебій ластились до неї.

Коли побачила дітей, очі спалахнули щастям. Підійшов і батько, став по другий бік шафки, нахилився, поцілував дружину. Тільки хотів підняти малого, щоб він побачив матір, і не зглянувся, як Юрко сам видерся на ліжко, став на дерев'яній рамі, потягнувся до мами й раптом, втративши рівновагу, упав на неї. Поки батько встиг його вхопити, він ще поповтузився, намагаючись підвестись.

Хвора зойкнула й втратила свідомість.

У палаті знялася метушня. Прибігла сестра. З'явився черговий лікар. Відвідувачів попросили залишити палату. Хвору понесли до операційної кімнати.

— Ох, як це ми не вгледіли, і Юрчик упав на маму, якраз там, де рубці... От нещастя! — мало не стогнав батько. — І так їй погано було, а тут ще цей випадок...

Тривожний, гіркий сум пійняв батька. Зосереджений, мовчазний вирушив із дітьми додому.

Коли діти полягали, ліг і він. Спав чи не спав? У пам'яті уривками випливали спогади з подружнього життя... Ніби підсумовував пройдений разом шлях... А над ранок перелякався. Що це? Ніби він її поховав? Ні, вона мусить жити... Хіба не може бути чуда?

Другого дня його не пустили до дружини, сказали, що тепер найголовніше для хворої — спокій. Він мусить зачекати,поки лікар дозволить відвідування.

Заборона відвідувати схвилювала його, вирішив підстерегти хірурга, щоб у нього довідатись про наслідки другої операції. Пощастило зустріти лікаря лише на третій день, коли той ішов на нічне чергування до лікарні.

Запитав лікаря за дружину, і якось розгублено додав:

— Наробив синочок лиха...

— А воно вийшло на щастя, — загадково промовив лікар, задумливо дивлячись убік.

За кілька днів по палаті пронеслась чутка, що під час другого хірургічного втручання, коли в хворої розійшлися рубці, в рані знайдено шматочок марлі.

СПРАВИ МОРАЛІ

„Молодь України" з 1-го липня: „У нас багато і цілком правильно пишуть і говорять про дівочу честь і гордість і, коли дівчина спіткнулася, знайдеться немало таких, хто їй прочитає нотацію, осудить. Про хлопця ж, який „допоміг" спіткнутися, усі ми забуваємо, а він може десь в іншому місці обирає собі нову жертву."

Михайло Данилюк

ПОВСТАНСЬКИЙ ЗАПИСНИК

(13)

А тепер вивозять молодь до Німеччини. Деякі, що їх вивезли, втекли і повернулись. Оповідають про колючі дроти навкруги робітничих таборів, про напис „Ост" на грудях. Цей напис має особливо привабливе значення для німців. Людину з таким написом можна вдарити ногою, змусити працювати шістнадцять годин денно, її можна годувати лише юшкою двічі на день, а то й не годувати. Яка ж тоді різниця поміж ешелонами, що йшли на схід, у Сибір, і тими, що йдуть на захід?

Селянам уже ось видали наказ здавати хліб, корови, коні, вівці, вовну, шкіри, навіть кожухи. А державні мастки і землі, що їх покинули польські осадники, так і залишаються державними, але вже під зарядженням німецького комісара. П'яний німецький офіцер хвалився, що всі ці землі чекають на своїх нових господарів, цим разом із Німеччини . . .

За дротами по цілій Україні сотні тисяч молоді, що добровільно здалась німцям у руки, сподіваючись від західньої культури спасення із сталінського „раю". Вони сидять на голій землі, без харчів. Навіть людям із сіл не дозволяють приносити їм поживи. Сотнями вмирають щодня.

На кожній фабриці, в кожному підприємстві сидить німець. Усе тепер німецьке. Нічого нема, що належало б народові або попереднім власникам, у яких большевики „знаціоналізували" їхнє добро. Залізниці — німецькі; шкільні будинки —німецькі; води, гори і ліси — німецькими; шляхи і вулиці — німецькі; історичні пам'ятки, бібліотеки, музеї — німецькі; торгівля —німецька; церковні і монастирські добра — німецькі; млини, олійні і броварні — німецькі; друкарні — німецькі; електрика, газ, вугілля, телефони — німецькі; пошта, гроші — німецькі. Суди, адміністрація і законодавство — в руках німецького капраля, а в кращому випадкові — офіцера.

Що ж лишилось для народу? Рабство.

А хто його стерпить?

Слово українець зникло. Це ж ніхто інший, як німці почали іґнорувати назву національности і нахабно вивішували відозви, плякати й оголошення із заголовком „Ан ді Айнвонер", себто — „до тутешніх" . . . Ще ось недавно затурканий, заляканий і неписьменний волинянин називав себе „тутешнім". Він відродився і з гордістю став називати себе справжньою назвою — українець. А тут західня культура в залізному шоломі каже вам знову, що ви не українець, а просто „тутешній". Без мови, культури, історії, людського права. Просто тутешній раб і все. Раб широкого „осту", великого „райху" . . .

Здавалося б, усе на цій землі таке саме. Це ж те саме місто, ці самі мури в'язниці, ці самі келії за ґратами. Міняються лише стійки. Були царські, потім польські, згодом большевицькі, а тепер німецькі. І все це за час одного покоління. Немов для різноманітности полону, химерна доля міняє лише колір мундирів в'язничних наглядачів. А суть поневолення лишається та сама.

*

Волині вже приспати ніхто не зможе. Дрімала двісті років, а ось проснулась. Ще поки старші постаріли, спалахнув новий вогонь. І відмолодились батьки, змужніли сини, а земля почала дихати кожним закутком, кожною своєю скибою.

У повітрі кожний чув широкий помах не то відчаю, не то пересиченого болю, одчайдушности із підсвідомим гоном до дії і свідому, таки свідому гордість прямого хребта. Ось цього хребта вже Волинь не зігне. Сконає, а не зігне.

- **ЗАБЕЗПЕЧІТЬСЯ**
- **(ОЧЕВИДНО В УНСОЮЗІ)**
- **Й БУДЬТЕ БЕЗПЕЧНІ!**

Ще про Тиждень Поневолених Націй у Філядельфії

Філядельфія. — Політичне значення схваленої Конґресом ЗДА в 1959 р. Резолюції Тижня Поневолених Націй, в якій Конґрес ЗДА „уповноважив і доручив Президентові ЗДА призначувати щорічно третій тиждень у місяці липні — Тижнем Поневолених Націй — аж до часу, поки всі поневолені нації у світі не здобудуть волі й державної незалежности", набирає щораз то більшого розголосу з кожнорічними імпрезами та маніфестаціями з приводу Тижня Поневолених Націй, не тільки в Америці, але й на інших континентах.

Зокрема проблема Резолюції Тижня Поневолених Націй не дає спокою Москві, черговим виявом чого було домагання Косиґіна під час зустрічі з Президентом Джансоном в Глесборо не проголошувати цього року урядової Проклямації Тижня Поневолених Націй, бо це „комплікує взаємини між СССР і ЗДА".

Немов у відповідь на таку поставу Москви, Краєвий Комітет Поневолених Націй, що його очолює голова УККА проф. Лев Добрянський, доручив перевести в цьому році відзначення Тижня Поневолених Націй в цілій країні ще більше маніфестаційно й успішно, ніж це роблено дотепер. У цьому пляні підготовляє теж відзначення Тижня П Н у Філядельфії місцевий Комітет Поневолених Націй, який очолює проф. Остин Дж. Епп та в склад якого входять представники 15-ти національних груп. Почесним головою Комітету є Мейор Філядельфії Джеймс Г. Тейт.

Маніфестаційна імпреза Тижня Поневолених Націй відбудеться у Філядельфії в неділю, 16 липня ц. р., на площі біля Індепендес Гол. В програмі маніфестації, яку вестиме екзекутивний заступник голови ТПН п. Ігнат Білинський, промовлятимуть: представник губернатора Пенсилвенії Роберт Е. Янґ, мейор Філядельфії Джеймс Г. Тейт, Конґресмени Вилісм Дж. Ґрін та Едвард Дж. Бістер, як теж проф. Остин Дж. Епп, голова місцевого Комітету Поневолених Націй.

Комітет ПН подбав про те, щоб губернатор Пенсилвенії Реймонд Г. Шейфер і мейор Джеймс Г. Тейт проголосили Прокламації Тижня П Н для стейту Пенсилвенія і міста Філядельфії. Проклямацію для Пенсилвенії передав Губернатор Шейфер особисто делеґації Комітету поневолених Націй у вівторок, 11 липня, під час зустрічі на Капітолю в Гарисборгу. Прклямацію для міста Філядельфії проголосить мейор Тейт під час маніфестації.

Подібно, як в минулих роках, представники поневолених націй, члени Комітету, складуть символічний вінок біля Дзвону Свободи в Індепенденс Гол, на закінчення маніфестаційного відзначення Тижня Поневолених Націй. Відбудеться також презентація дівчат в національних строях, які репрезентуватимуть поодинокі національності. Маніфестацію започаткує молитвою представник Кардинала Джана Кроля, а закінчить представник Єпископа Протестантської Методистської Церкви.

Заплянована також виступи членів Комітету ПН в радіо і телевізії, що їх започаткують в четвер, 13 липня, із радіостанції в Мідії, о год. 3-ій по полудні, проф. Остин Епп і п. Ігнат Білинський.

Місцевий Комітет Пон. Націй звернувся з закликом до всіх національних груп взяти численну участь у маніфестаційному відзначенні Тижня Поневолених Націй. Зокрема закликається українське громадянство Філядельфії й околиці прибути громадно на маніфестацію в неділю 16 липня, в год 5-ій по пол., і цим дати вияв зрозуміння для справи поневолених націй та піддержку для важкої праці і заходів УККА і його голови проф. Лева Добрянського, пропаґувати в Америці, усіми можливими способами, визвольну боротьбу й національно-державні аспірації поневолених націй, зокрема України.

Н. Н.

Вашинґтон, Д. К.

ЗАКІНЧЕННЯ ШКІЛЬНОГО РОКУ В ШКОЛІ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Дня 11 червня 1967 року, відбулося закінчення шкільного року в Школі Українознавства при Об'єднанні Українців Вашинґтону. Того дня наші священики відправили у Церквах Служби Божі в намірені учнів, батьків і учителів, а пополудні, в год. 5-ій в залі церкви св. Григорія, відбулася роздача свідоцтв. Вечір відкрив голова Об'єднання, мґр К. Бень, вказуючи на минулорічні заходи получити обі місцеві школи в одну, що не увінчалося успіхом. Зчерги управитель школи здавав звіт з праці школи за 1966/67 шкільний рік. — Школа дальше тимчасове містилась в Домі Православної Громади, при 4842 — 16 вул. у Вашинґтоні. Навчання почалось 17 вересня 1966, а закінчилось 10 червня 1967 року. Школа мала 6 початкових кляс, і наука відбувалась раз в тиждень, у суботу, між годинами 9:30-1.00 в клясах I-IV, і що другу суботу до години 1:50 в клясах V-VI. В минулому шкільному році школа начисляла 49 учнів, в тому 25 хлопців і 24 дівчат, та 35 католиків і 14 православних. Основним навчальним предметом була українська мова. Кромі того діти вчились у клясах I-VI релігії й співу, а в клясах V і VI ще додатково історії й географії України. За цілий рік, у всіх клясах, відбуто 661 навчальних лекцій. Відвідування учнями школи в загальному дорівнювало 87%. Найкраща фреквенція (90%) була в клясах IV і V. Трьох учнів не пропустили ні одного навчального дня. Доказом, що учні скористали з цілорічного навчання були оцінки з поодиноких предметів: дд. — 211, дб. — 71, задовільно — 8, і 1 предмет неклясифікований. На 49 учнів — 19 учнів закінчили з відзначенням. — Важнішими датами з минулорічної хроніки школи були: 1) Зустріч учнів з поетесою Лесею Храпливою, і 2) відвідини школи проф. Володимиром Кубійовичем.

— Зчерги слідували виступи учнів по клясам; це були поодинокі і збірні декламації і гра на п'яно. Через неприсутність хворої учительки, пані Галини Варварів, яка звичайно приготовляла шкільні виступи, цьогорічний уклад програми мав дещо монотонний характер. — Четвертою, і найважнішою точкою вечора, було вручення свідоцтв сеньйором Вашинґтону, сотником Петром Петриком. На сцені засіли представники Об'єднання У. В., Батьківського Комітету і Учительський Збір, в окружені учнів школи. Почесне місце заняв сотник Петрик. Пан сеніор, у свойому слові, поґратулював учням, що пильно вчились в минулому шкільному році, та закликав, щоби всі діти на терені Вашинґтону стали учнями Школи Українознавства, щоби вивчали українську мову в слові і письмі, історію й географію України, пізнавали свій релігійний обряд, та в той спосіб задержали себе при нашій церковній і національній традиції. Також закликав громадянство, щоби приступило до набуття власного будинку під школу. — Після слова, учні підходили до сотника Петрика й одержували від нього свідоцтва, а голова Об'єднання роздавав учням в нагороду за пильність листівки-картки наших мистців-малярів. Після роздачі свідоцтв, учні школи, під проводом інж. Петра Круля, відспівали дві народні пісні: „Україно, Україно..." й „Гей на горі там женці жнуть". Пан Богдан Ясінський, голова Батьківського Комітету, в заключному слові подякував учительському зборові за працю для школи, та, як звичайно кожного року, роздав учителям дарунки. — Після того відбулися вписи до кляс I-VII на шкільний рік 1967/68. Наука після вакацій зачнеться в суботу, 16 вересня, в год. 9:30, Службами Божими в обох церквах.

по

ЗУСТРІЧ ҐРАДУАНТІВ У НЮ ЙОРКУ

Вже сьомий раз з черги Окружна Рада Союзу Українок в Ню Йорку влаштувала зустріч ґрадуантів. Згадана зустріч відбулась в суботу, 17-го червня, в Народнім Домі, і в ній взяли участь понад 30 випускників з Гайскулів і Коледжів. Крім того, на зустріч явились батьки ґрадуантів, представник церкви св. Юра, і світських організацій, які існують на терені Великого Ню Йорку. Замітне було велике представництво українських студентських клюбів при університетах і коледжах.

До гарно прикрашених столів засіли ґрадуанти не лише з Ню Йорку, але і з інших стейтів, як Конектикат і Пенсильвенія. Початок зустрічі відбувся входом на залю ґрадуантів при звуках мельодії „Ґавдеамус," яку віддіграла на піяно п-і Лідія Котлярчук. Молитву провів впр. о. Володимир Ковалик з церкви св. Юра. Оксана Рак, гол. Окружної Ради, привітала присутніх і в короткій промові з'ясувала ціль такої зустрічі, віддаючи опісля провід програми в руки одного з батьків, п. Володимира Гентиша, який подякував за честь, а відтак представив представників організацій і гостей.

Мистецьку програму виконали самі студенти: Мирося Ковалик— піяно, Юрій Шевчук — мистецьке читання „Слова о Полку Ігоревім," а на закінчення відтанцювала гарний танок Таня Лютик.

Привіти і промови виголосили: від студентського клюбу при Колюмбія Університеті Сергій Дяченко, від клюбу в Гантер Коледжі п. Церкевич, від СУСТА Андрій Масюк з Філядельфії, від ґрадуантів сказав коротку промову Олег Ільницький. Дальше слідували промови і привіти від церкви, студентських клюбів, батьків і організацій.

Студентські клюби при університетах і коледжах репрезентували: Колюмбія — Сергій Дяченко, Барнард — Християна Падох, Н.Й. Сіті Колледж — Зенон Ушак, Н.Й. Університет — А. Кулик, Фордгем Унів. — Е. Котлярчук, Гантер Коледж — Церкевич.

Привіт від батьків виголосив Володимир Гентиш, від УКК і об. Коміт. мґр. Іван Базарко, від Пласту — Павло Дорожинський, від УНС — Марія Демидчук, від „Заграва" — Андрій Камінський.

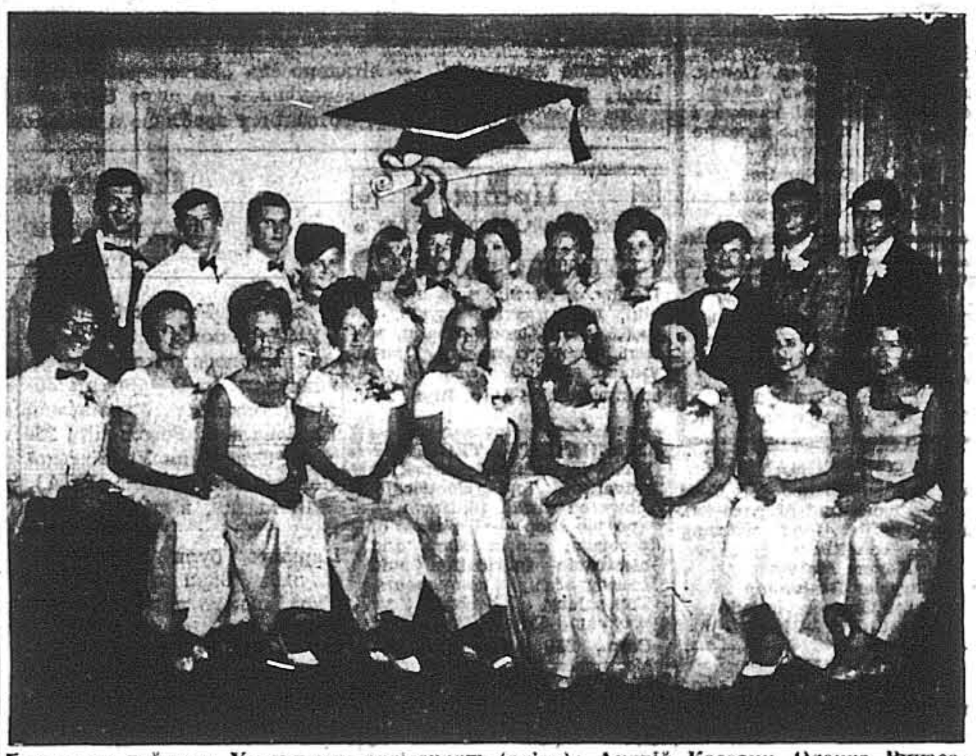
Закінчив привіти впр. о. Володимир Ковалик з церкви св. Юра гарною і змістовною промовою. При кінці програми, представниця УНС, головна радна Марія Демидчук, роздала ґрадуантам книжку Кларенса Меннінґа „Іван Мазепа", як дар від УНС, а голова Окружної Ради СУА Оксана Рак поґратулювала кожному зокрема.

Ґрадуантів з гайскулів представила Марта Ярош, виховна реф. О.Р., а з коледжів Лідія Котлярчук. Обі пані вложили багато труду і праці в приготованні цієї імпрези. В їх праці були їм до помочі пані: О. Рак Г. Гошовська, М. Ржепецька, І Гентиш, В. Сушків, К. Папуга, Л. Раковська, Р. Полчій. Після програми, полученої з вечерею, відбулась спільна знимка ґрадуантів а відтак при звуках оркестри п. В. Гентиша, забава з танцями до пізньої ночі. Треба жаліти, що на так великий Ню Йорк не знайшлось більше ґрадуантів, які повинні були взяти участь в тій так інтересній молодечій імпрезі. А треба вірити, що сотки нашої молоді в Ню Йорку і околиці покінчили одні гайскули а інші коледжі і університети.

Марія Демидчук
прес. реф. О.Р.

Ґрадуанти коледжів. Сидять (зліва): Володимир Остапяк, Христя Балаґура, Джорджія Коваль, Роман Гентіш. Стоять (зліва): Володимир Дякунчук, Зенон Куровицький, Андрій Масюк.

Ґрадуанти гайскул. У першому ряді сидять (зліва): Андрій Косович, Оленка Ринасевич, Люба Шамячан, Софія Курдуба, Марія Кіналь, Ірка Денисюк, Ірка Росола, Мирося Ковалів, Христя Тимочко. Стоять (зліва): Юрко Шевчук, Олег Ільницький, Ігор Вадик, Джіні Левицька, Катерина Юкаш, Борис Скафарик, Даня Малюца, Хризанта Камінська, Марія Цуркан, Михайло Савіак, Борис Бурачинський, Петро Ричок.

Філядельфія, Па.

ШОСТА УПІВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

3-го червня у Філядельфії в готелі Бенджамин Френклін відбулася 6-та Конференція колишніх вояків УПА, в якій взяли участь представники трьох упівських організацій: Т-ва кол. вояків УПА ім. Р. Шухевича-Чупринки в ЗДА, Т-ва к. В. УПА в Канаді і Братства к. в. УПА ім. св. Юрія-Переможця в Европі. Нарадами проводила президія в складі: М. Грицковян (ЗДА) — голова, М. Фриз (Европа) — заступник, В. Макар (Канада) — секретар. Конференція розглянула низку актуальних питань, зв'язаних з діяльністю названих організацій та винесла рішення в справах: урочистого відзначення 25-річчя УПА, декорування колишніх вояків УПА Золотим Хрестом Заслуги УПА, видавничих справах і ін.

Винесено позитивне рішення щодо приступлення Т-ва к. в. УПА в Америці до ОбВУА. — Всі учасники Конференції взяли участь у загальнокомбатантському поході з прапорами й складенні вінка в „Домі Незалежности" та у величавому бенкеті, що відбувся того ж дня в рамах IX-го Делеґатського З'їзду ОбВУА. Представник упівців М. Грицковян засідав при президіяльному столі. Вельми зворушливим був вояцький апель, що його перевів ген. Петро Самутин в асисті прапорів усіх комбатантських організацій. Слово ген. Самутина, з перечисленням усіх українських збройних сил усіх військових, повстанських і революційно-підпільних формацій українського народу за останніх 50 років, являє собою дуже цінний і важливий історичний документ.

В неділю, 4-го червня, в тому ж готелі, в годинах 10-1-ої по пол., відбулася вояцька нарада всіх приявних членів комбатантських організацій. В президії наради як представник упівців засідав М. Грицковян, він теж виступив з привітанням від колишніх вояків УПА. Другий представник упівців Л. Футала був членом резолюційної комісії вояцької наради. Нарада прийняла одноголосно резолюції про однодушну поставу всього українського вояцтва у боротьбі за здобуття і закріплення Української Самостійної Соборної Держави та про вимогу хвилини — об'єднати всі сили українських комбатантських організацій для кращої реалізації поставлених завдань і швидкого досягнення спільної мети.

В. М.

● Британська Національна ґалерія у Лондоні нарікає, що від деякого часу її залі й коридори стали прибіжищем для „бітників", наркоманів і всякої голоти, яка напастує нормальних відвідувачів музею. Тому, що Національна ґалерія лежить у центрі Лондону — це вигідне місце для зустрічі всіх, що шукають даху над головою, не цікавлючись мистецтвом.

З сумом повідомляємо,
що 3 липня 1967 року помер у Ню Йорку

сл. п. МИКОЛА БУТОВСЬКИЙ

інженер-економіст,
абсольвент Української Господарської Академії
в Подєбрадах.
Похований на Українському Православному Цвинтарі
в Бавнд Бруку, Н. Дж.

УПРАВА Т-ВА АБСОЛЬВЕНТІВ
УГА і УТГІ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що дня 9-го липня 1967 р. нагло відійшла у Вічність
НАША НАЙДОРОЖЧА ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

бл. п. Юстина з Костецьких МАКАРЧУК

родом з Застіноче коло Теребовлі, Україна,
членкиня Товариства „Дністер", 361-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку.

ПАНАХИДА в СЕРЕДУ, год. 7:30 веч., в похоронному заведенні McNerney & Burnadz Memorial Home, 731 Lakeview Avenue, Clifton, N.J. (Tel.: 772-1880).

ПОХОРОН в ЧЕТВЕР, о год. 8:30 ранку до церкви св. Миколая при President Street, Passaic, N.J.,а відтак на цвинтар Cedar Lawn Cemetary.

В глибокому смутку:
МИХАЇЛ — муж; АННА — дочка з мужем; ВАСИЛЬ — син з дружиною; МАРІЯ і ЛІСА — внучки; СТЕФА — сестра з родиною в Україні; КАТЕРИНА ДУБАЛЬСЬКА і АННА ШУМЛИЧ з мужем — двоюрідні сестри.

Подаємо сумну вістку,
що в понеділок 10-го липня 1967 р. відійшла у Вічність
НАША НАЙДОРОЖЧА ДРУЖИНА, МАТИ і БАБУНЯ

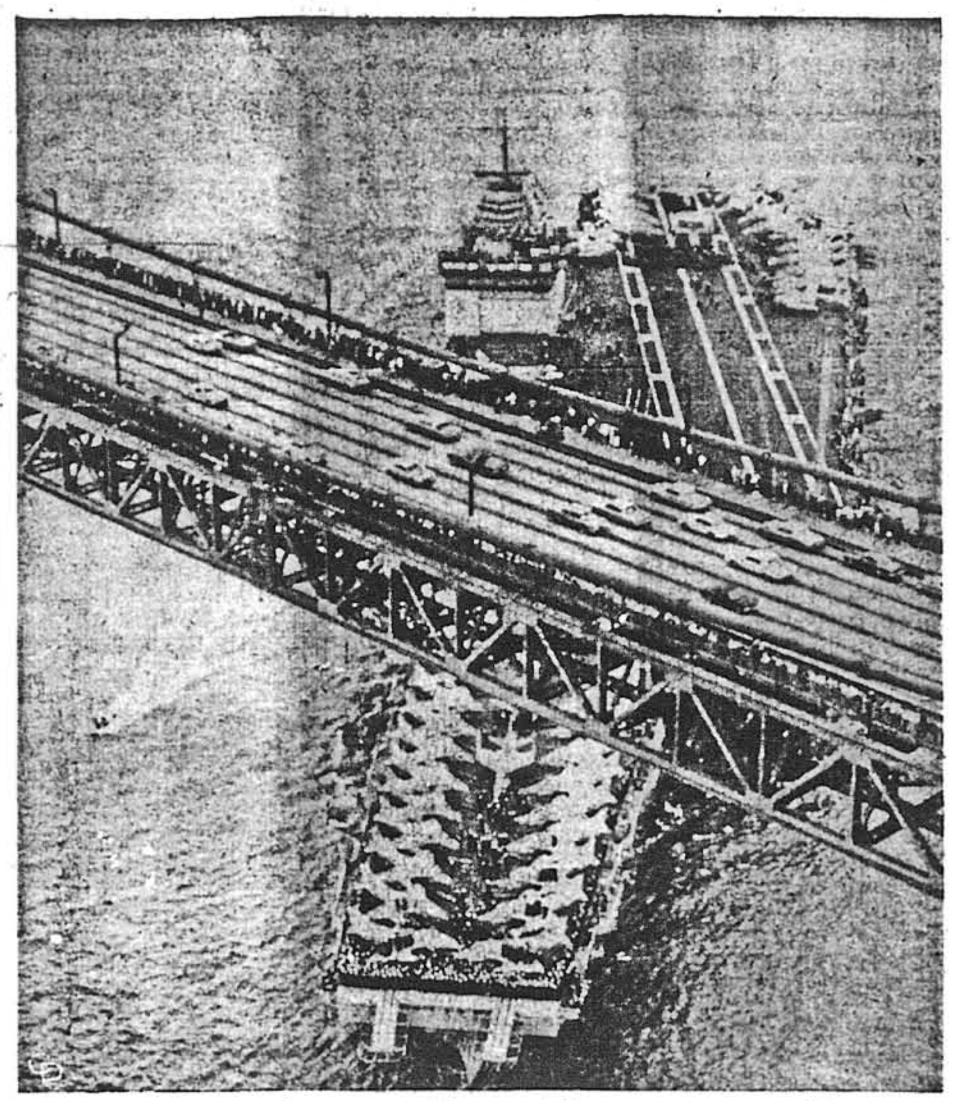
бл. п. ГАННА ГРИГОРІВНА КОСТИРКО

народжена в Одесі 22-го грудня 1903 року.

ПАНАХИДА відправиться в СЕРЕДУ, 12-го липня, о год. 12-ій дня в українській православній церкві, 387 — 7-ма вулиця, Сан Франціско, Каліфорнія.

ПОХОРОН того ж дня на православний сербський цвинтар у Сан Франціско.

В глибокому смутку:
МИКОЛА — чоловік
ЮРІЙ — син
ЮТА — невістка
ЮРКО — внук

„Морське летовище" — літаконосець „Ентерпрайс" перепливає попід Міст Золотих Воріт у Сан Франсіско, повернувшись на свою базу після піврічної служби на водах біля В'єтнаму. Фотознимку зроблено з військового гелікоптера.

Янґставн, Огайо

ВІДЗНАЧИЛИ ДВІ РІЧНИЦІ

Заходом Управи Осередку СУМА ім. полк. Є. Коновальця, відбулося свято для відзначення двох річниць: 50-ліття початку Української Національної Революції і 25-ліття Створення Української Повстанської Армії (УПА).

16 квітня, в ранніх годинах, в обох Українських Церквах були відслужені Служби Божі в намірінні Українського народу, а увечорі в Українській Церковній залі на 525 Вест Ресн Евню, зібралася численна публіка з Янґставну і околиці, щоби відзначити важливі річниці.

Голова Осередку Петро Весоловський відкрив це свято вступним словом, закликаючи громадянство стати одною лавою проти нашого відвічного ворога Москви, та при тому передав ведення програми д-р Романові Стахурі, який вміло перепровадив усю програму. Мистецьку частину відкрито американським гимном, у виконанні дівочого хору Юнацтва СУМА. Місцевий Осередковий мішаний хор „Верховина" під дириґентурою П. Весоловського, виконав пісні: „Зелений гай", „Повіяв вітер степовий", „Сховалося сонце" і „Там за горою". Пісні були переплітані слідуючими деклямаціями: юначка Євгенія Гаврилюк деклямувала „Батьківщина", юн. Леся Затварницька деклямувала „Живи, Україно". Виступила і Мандоліновa оркестра з Кентону, під керівництвом п. Стона, яку публіка нагородила рясними оплесками. Святочну доповідь виголосив інж. Володим. Мазур — Головний Предсідник УНПомочі і член Екзекутиви УККА. Він своєю доповіддю зворушив публіку до глибини серця, вірю, що його слова і віра в перемогу нашої ідеї залишаться в пам'яті кожного присутнього.

Опісля перерви, танцювальна група під керівництвом Володимира Волощука з Кентону виконала кілька народних танків: Подільський козачок, Гопак та інші, під бурхливі оплески. Мішаний хор „Верховина" виконав пісні: „Подай, дівчино", „Волинь", „Марш Сіроманців" і „Партизанка", головна Виховниця подруга Лідія Гаргай з чуттям віддеклямувала „Спогад", юначка Ірина Гаврилюк деклямувала „Молитву", юнак Степан Беґедза — „Молимось до вас", юн. Леся Рудяк — „Був наказ", цівсі декламації були під проводом Головної Виховниці подр. Лідії Гаргай, за що їй належить велике признання. Фінальною точкою програми була постановка сценічного образу на одну дію про відділ УПА, (написав і випровадив П. Весоловський). В ролях брали участь члени СУМА: В. Грицак, П. Рудяк, В. Гаврилко, М. Гаврилюк, Волод. Гаврилюк, В. Поліщук, П. Проць, Д. Бегезда, С. Бегезда. На закінчення цього свята д-р Р. Стахура, як бувший учасник Української Національної Революції, виголосив коротку промову. Голова Осередку СУМА П. Весоловський подякував д-рові Р. Стахурі за ведення програми. Свято закінчено співом „Ще не вмерла Україна".

Д. Затворницький

Загальні Збори „Кооперативної Громади" у Вінніпеґу

8-го травня в домі УНО відбулися загальні збори „Кооперативної Громади", яка виконує ролю координаційного осередку українських кооператив у Вінніпеґу

Збори відкрив і ними проводив голова „Кооп. Громади" інж. Андрій Качор, а секретарював її секретар, Іван Шкварчук. Останні загальні збори відбулися 27-го червня 1966 року — протокол із тих зборів прочитав секретар, а збори його одобрили.

Звіт з діяльности „Кооперативної Громади" склав голова, А. Качор. Його доповнили секретар І. Шкварчук і скарбник І. Геврик, а також подали свої завваги О. Барвінський, заст. голови і В. Запісоцький, член Управи.

За звітовий час Управа „Кооп. Громади" відбула 7 засідань і одну Раду з представниками всіх українських кооператив. У „Кооп. Громаді" мають своїх представників 11 кооператив. Управа виготовила точний звіт з діяльности українських кредитових кооператив у Вінніпеґу за 1965 і 1966 роки, а її голова та секретар були в постійному контакті з усіма нашими кооперативами. З ініціятиви Управи відбулося 2-го жовтня м.р. в Трансконі подвійне кооперативне свято, а саме: 15-річчя кредитової кооперативи св. Михайла в Трансконі і „День Української Кооперації". Новість на терені Вінніпеґу: відозва „Кооперативної Громади" в місцевій пресі до українців у Вінніпеґу, що „Місяць жовтень — це місяць ощадности"! У відозві, крім заклику складати ощадности в своїх установах, було подано адреси всіх українських кредитових кооператив Вінніпеґу. З того приводу поміщено також кілька статтей з кооперативною тематикою в наших часописах. На спільній Раді, 20-го вересня м.р., представники вінніпезьких кооператив рішили відзначити 75-річчя українського поселення в Канаді поважнішими датками (100 - 1,000 дол.) на фонд Народньої Фундації ім. Т. Шевченка, а також рішено в 1967 році окремим святом відзначити 100-річчя Канади. „Кооперативна Громада", одинока у вільному світі, спільно з УВАН, відзначила 29-го січня 1967 року 100-річчя існування української кооперації (як відомо, перше споживче Т-во в Україні засновано в Харкові 8-го жовтня 1866 р.).

Найцікавішою точкою звіту голови був перегляд праці українських кооператив у Вінніпеґу та показ росту кредитових кооператив, на основі числової ілюстрації порівнань 1966 до 1965 року.

По звітах вив'язалася цікава дискусія, в якій забирали слово: І. Геврик („Карпатія"), М. Новицький (голова місцевого Відділу КУК), о. шамбелян Д. Шевчук (кред. св. Михайла), А. Господин (Кред. Кооп. Півн. Вінніпеґу), О. Барвінський (кред. „Віра"), В. Запісоцький (кред. „Дніпро"), М. Скочипєц („Дніпро"), С. Будзан (Народня Кооператива), І. Шкварчук („Калина"). Їм відповідав А. Качор.

Після дискусії, схваленні звітів і уділенні абсолюторії уступаючому проводові, на пропозицію о. Д. Шевчука і А. Господина, через аклямацію, до Управи перевибрано цих самих осіб на наступний рік, а саме: інж. Андрій Качор — голова, Осип Барвінський — заступник голови, Іван Шкварчук — секретар, мґр. Іван Геврик — скарбник, Василь Запісоцький — член.

Плян праці, до якого подано кілька внесків і побажань, має Управа приготовити на найближчу Раду. На цій Раді буде схвалена нова членська вкладка кооператив на біжучий рік.

По вичерпанню всіх справ, що були на порядку нарад, голова подякував від себе і нововибраної управи, представникам кооператив за вияв довір'я, за ділову поважну дискусію та за саму участь у зборах і закрив ці скромні, але поважні та ділові наради нашої кооперативної надбудови у Вінніпеґу.

Кооператор

„НАРОДНІ ДОЗОРЦІ І КОНТРОЛЕРИ"

Комсомольські активісти по селах влітку стають „народними дозорцями, які мають підганяти колгоспників у їхній праці та пильнувати, щоб люди не розтягали „соціялістичного урожаю". „Радянська Україна" з 4 липня інформує: „Активну ролю у наполегливій боротьбі за великий хліб відіграють і народні дозорці. Вони уважно стежили за додержанням строків і якістю польових робіт. Під постійним контролем тримали вони підготовку бригад до збирання урожаю. Міханізатори артілі вчасно закінчили ремонт комбайнів, жаток, обладнали великий механізований тік. Нині народні дозорці зосередили всю свою увагу на тому, щоб весь урожай був зібраний вчасно і без втрат".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

П'ЯТНИЦЯ, 14-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

ПЕРТ АМБОЙ, Н.Дж. — Піврічні збори Т-ва „Запорозьська Січ", Відд. 155, о год. 7-ій веч. в приміщенні УНДому при 766 Стейт Стріт у Перт Амбой, Н. Дж. Проситься всіх членів прибути на збори, щоб вислухати звітів Управи і Контрольної Комісії та відібрати чеки дивіденди за цей рік. — М. Фединишин, секр.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. — Місячні збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 371, о год. 7:30 веч. в залі УНДому при 140 Prospect Ave., Irvington, N.J. Буде роздача чеків дивіденди, тому проситься членів прибути на збори. — Мґр. І. Оверко, Ю. Баранюк, М. Ґерус.

СУБОТА, 15-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

ПЛЕЙНФІЛД, Н.Дж. — Місячні збори Т-ва ім. І. Франка, Відд. 372, о год. 8-ій веч. в Eagle Hall при 210 Church вулиці. Проситься членів прибути на збори і забрати чеки дивіденди. — Управа.

ДІТРОЙТ, Миш. — Місячні збори Б-ва св. о. Миколая, Відд. 175, о год. 7-ій веч. в приміщенні УНДому при вулиці Мартін. Проситься прибути на збори, вирівняти залеглі вкладки та відібрати свої чеки дивіденди. — Ів. Смерека, секр.

НЕДІЛЯ, 16-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

ПАССЕЙК, Н. Дж. — Місячні збори Т-ва ім. Ів. Франкка, Відд. 97, о год. 2-ій по пол. в церковній залі при 47 Hope Avenue. Просимо членів прибути і відібрати свої чеки дивіденди. — Управа.

ВУНСАКЕТ, Р. Ай. — Піврічні збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 206, о год. 1-ій по пол. в парафіяльній залі при 74 Harris Avenue. На порядку дня звіт Управи за другий квартал 1967 року. Проситься всіх членів прибути. — Управа.

РОЧЕСТЕР, Н.Й. — Піврічні збори Б-тва св. Йосафата, Відд. 217, о год. 2-ій по пол. в Укр. Амер. Клюбі при 292 Hudson Avenue. На порядку дня звіти Управи і Контрольної Комісі та багато інших справ. Просимо всіх членів прибути і вирівняти свої залеглості. — В. Колданський, секр.

РОЧЕСТЕР, Н.Й. — Піврічні збори Сестрицтва Пресв. Богородиці, Відд. 36, о год. 2-ій по пол. в залі Укр.-Амер. Клюбу. На порядку нарад: звіти Управи і Контр. Комісії, як теж інші важливі справи. Просимо членів прибути, вирівняти свої залеглі вкладки та відібрати чеки дивіденди. — Марія Філас, предс.; Софія Гунька, секр.

НЕДІЛЯ, 23-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

БЕТЛЕГЕМ, Па. — Місячні збори В-тва св. Дмитрія, Відд. 288, о год. 12-й дня в Укр.-Амер. Клюбі при 218 Lynn Avenue. Збори не відбудуться в неділю, 16-го липня.— Д. Мушастий, секр.

ПАЛМЕРТОН, Па. — Піврічні збори Б-тва св. о. Николая, Відд. 369, о год. 4-ій по пол. в парафіяльній залі. Обов'язком кожного члена прибути на збори. — Ів. Колтонюк, секр.

ТАРЗАН, Ч. 5838. Нема рятункового човна!

Після експлозії настало замішання і Тарзан зібрав своїх союзників. — Тепер — біжім туди!

Люди поспішно побігли, спотикаючись до низького скелистого узбережжя...

— Човен! — істерично кричав Коді. — Ратункового човна нема!